

ת"פ 26620/12/16 - המאשימה, מדינת ישראל, ע"י ב"כ עו"ד רינת בן יעקב ועו"ד נתנאל דגן נגד הנאשמים, עידן עמיאל, תום יוסף פרץ

בית המשפט המחוזי בירושלים
ת"פ 26620-12-16 מדינת ישראל נ' עמיאל ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופטת דנה כהן-לקח
המאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד רינת
בן יעקב ועו"ד נתנאל דגן (פמ"י)

נגד
הנאשמים
1. עידן עמיאל
2. תום יוסף פרץ ע"י ב"כ עו"ד ערן שגב
ועו"ד אמנון האש

גזר דין בעניינו של הנאשם 2

רקע

1. הנאשם 2 (להלן גם: הנאשם) הועמד לדין ביחד עם נאשם 1 במסגרת אותו כתב-אישום. בסופו של הליך גישור שהתקיים לפני כב' השופטת לומפ, באו הצדדים להסדר טיעון בעקבותיו תוקנו עובדות כתב-האישום. בהמשך לכך, שני הנאשמים הורשעו לפי הודאתם בעבירה של יבוא סם מסוכן לפי סעיף 13 בצירוף סעיף 19א לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: פקודת הסמים או הפקודה). (הנאשם 1 בלבד הורשע לפי הודאתו גם בעבירה של החזקת סם לשימוש עצמי לפי סעיף 7(ג) סיפא לפקודה).

2. בהתאם לעובדות כתב-האישום המתוקן בהן הודו שני הנאשמים, בשבועות שקדמו ליום 2.12.2016, אדם אחר שזהותו אינה ידועה למאשימה הציע לנאשמים לייבא סם מסוכן לישראל בתמורה לרווח כספי. בהמשך, מספר ימים לפני יום 2.12.2016, קשרו ביניהם שני הנאשמים קשר להבאת סם מסוכן מוינה לארץ. הנאשם שלפניי אמר לנאשם 1 כי האחרון יוכל לקבל תמורת הבאת הסם סכום של 54,000 ₪, בעוד הנאשם שלפניי יקבל סכום של 10,000 ₪ עד 25,000 ₪. הנאשם 1 רכש עבורו ועבור הנאשם שלפניי כרטיס טיסה לוינה ליום 2.12.2016, כאשר התשלום בוצע באמצעות כרטיס האשראי של הנאשם 1.

ביום 2.12.2016 הגיעו שני הנאשמים לוינה. כעבור יומיים, ביום 4.12.2016, הגיע למלון בו שהו שני הנאשמים בוינה, אדם אחר שזהותו אינה ידועה למאשימה. אותו אחר הביא עמו מזוודה (להלן: המזוודה), בה הוטמנו סמים מסוכנים שהיו מחולקים לארבע חבילות: חבילה אחת שבה כ- 888 גרם קוקאין, וכן שלוש חבילות שבהן MDMA במשקלים של כ- 977 גרם, כ- 415 גרם, וכ- 428 גרם. חבילות הסם הוסתרו בדופן המזוודה. המזוודה נמסרה לידי הנאשמים בחדר במלון. מוסכם כי הנאשמים ידעו שהמזוודה מכילה סמים מסוכנים המוגדרים כ"קשים", אך לא ידעו

מהי כמות הסם ומהו סוגו. נאשם 1 העביר את חפציו למזוודה האמורה, ונשא אותה עמו מאוסטריה לישראל. ביום 5.12.2016 נעצרו שני הנאשמים עם המזוודה בשדה התעופה בישראל.

3. הסדר-טיעון אליו באו הצדדים לא כלל הסכמה לעניין העונש, וכל צד נותר חופשי בטיעונו לאחר קבלת תסקירי שירות מבחן.

4. בדיון שהתקיים לפניי ביום 13.1.2019 נעניתי לבקשת ב"כ הנאשם 1 והוריתי על קבלת תסקיר משלים בעניין מרשו. אשר לנאשם שלפניי - בהתאם לבקשת ב"כ הצדדים, נשמעו הראיות והטיעונים לעונש בעניינו. לפיכך, גזר-הדין מתייחס לנאשם זה בלבד.

תסקיר שירות מבחן

5. מהתסקיר מיום 28.10.2018 עולה כי הנאשם הנו בן 27, רווק, שירת שירות צבאי מלא בתפקידי לחימה בחטיבת "גבעתי", ולחם במבצע "עמוד ענן" ובמבצע "צוק איתן" במסגרת שירות מילואים. כיום הנאשם עובד כנהג. התסקיר מפרט משברים שהנאשם חווה בשנות ילדותו על רקע מצבה הרפואי של אמו ומצבו של אביו (אינני רואה לפרט מעבר לכך משיקולי צנעת הפרט של ההורים).

באשר לשימוש בסמים, הנאשם תיאר לשירות מבחן כי עשה שימוש מזדמן בסמים החל מגיל 21, לרוב בנסיבות חברתיות, וזאת כדרך להתמודד עם התחושות הקשות סביב המורכבות במצב המשפחתי, וכן סביב החוויות הקשות והטראומטיות מהשירות הצבאי.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם דיבר בפתיחות, וקיבל אחריות מלאה על המעשים בגינם הורשע. לדברי הנאשם, בתקופה הרלוונטית הוא חבר לחברה שולית בעיקר סביב השימוש בסמים, וזאת על רקע ניתוק רגשי ותחושות של בלבול וחוסר צלילות מאז השחרור מהמסגרת הצבאית (שירות המבחן ציין בתסקיר כי מדובר בסימפטומים מוכרים של תסמונת פוסט-טראומטית). לדברי הנאשם, הוא שיתף פעולה עם הרעיון לייבא סמים במטרה להרוויח "כסף קל", בלא לחשוב בשעת אמת על השלכות מעשיו.

בשנתיים מאז מעצרו בתיק הנוכחי, הנאשם משולב בטיפול פרטני אותו החל מיוזמתו. משיחה של שירות המבחן עם הקרימינולוג המטפל, פרופ' אדלשטיין, עלה כי בבדיקות פתע שנערכו אצלו בקליניקה לאורך תקופה של מספר חודשים, נמצא הנאשם נקי מסמים. כך גם בבדיקות שנערכו אצל שירות המבחן. בתסקיר צוין כי לפי התרשמותו של פרופ' אדלשטיין, הנאשם מגלה בטיפול תובנות משמעותיות ביחס לעבירה בה הורשע, ובגורמים שהובילו אותו לביצועה. נמסר כי מדובר בצעיר בעל מוטיבציה להתנהגות נורמטיבית ומתפקדת, שעבר תהליך שיקומי משמעותי בשנתיים האחרונות (תהליך המתמשך גם כיום) ומתבטא בלימוד מקצוע, בניית קשר זוגי יציב עם בת-זוג, יצירת מסגרת מלווה תומכת, ושילוב בתחום התעסוקתי. לפי הערכת פרופ' אדלשטיין, הוא אינו רואה מסוכנות מצד הנאשם להישנות עבירות, וזאת בשל התהליך השיקומי האמור.

עוד צוין בתסקיר כי הנאשם פנה ביום 8.3.2017 להערכה פסיכיאטרית אצל הפסיכיאטר ד"ר צודיקר. מדיווחיו של ד"ר צודיקר לשירות המבחן עלתה התרשמות מבחור אמין, שסובל מהפרעה פוסט-טראומטית על רקע חוויות שחוה במהלך שירותו הצבאי ובמהלך השתתפותו בלחימה. בהעדר טיפול, הובילה הפרעה זו להתדרדרות בכל מישורי החיים, תוך חיפוש "שלווה" בעזרת שימוש בחומרים פסיכואקטיביים ואלכוהול. ד"ר צודיקר המליץ על הפניית הנאשם למסגרת טיפולית מותאמת לפוסט-טראומה, בשילוב עם טיפול ביולוגי-תרופתי. ביום 23.10.2018 נפגש ד"ר צודיקר שוב עם הנאשם לצורך עדכון בנוגע למצבו. מדיווחיו של ד"ר צודיקר לשירות המבחן עלה כי ניכרת עבודה של הנאשם להקל על התסמינים שחוה על-ידי טיפול תרופתי, ובעיקר בפן השיקומי. עם זאת, עלה כי הנאשם עדיין סובל מתסמינים פוסט טראומטיים ברמה גבוהה, וכי הוא חווה תחושות קשות ופלשבקים מעברו. ד"ר צודיקר התרשם כי אין מדובר בבחור עם דפוסים עברייניים באישיותו, והמליץ כי הנאשם ימשיך בטיפול פסיכיאטרי, לרבות טיפול תרופתי. לדעתו של ד"ר צודיקר, יש לשים דגש על חשיבות הטיפול בנאשם עבור שיקומו, ועל כך שעונש מאסר יהווה פגיעה בתהליך השיקומי של הנאשם ויתכן שאף יגרום להתדרדרות במצבו הנפשי.

שירות המבחן ציין כי השימוש בסמים בעבר, המורכבות המשפחתית, התרשמות גורמי הטיפול כי התסמונת הפוסט-טראומטית פעילה גם כיום, וכן חומרת העבירה - כל אלה מהווים גורמי סיכון להישנות התנהגות עוברת חוק מצד הנאשם. לצד זאת, שירות המבחן ציין בתסקירו כי הנאשם נעדר עבר פלילי, קיבל אחריות מלאה על מעשיו, והביע צער וחרטה כנים בגינם. שירות המבחן התרשם כי למרות הקשיים והטראומות שהנאשם עבר בחייו, הוא הראה יציבות לאורך חייו הן בבית הספר והן בשירותו הצבאי, וגם כיום הוא מבטא רצון להמשיך לנהל אורח חיים יציב ונורמטיבי בכל מישורי החיים, לרבות ניהול מערכת יחסים זוגית ארוכה ומיטיבה. שירות המבחן הדגיש כי הנאשם בחר מיוזמתו לטפל באופן מיטיב עם בעיותיו מאז מעצרו, והוא משולב באופן עקבי מדי שבוע בטיפול פרטני, כאשר ניכר כי הוא משתף פעולה עם הטיפול באופן מלא, מגלה תובנות מעמיקות בנוגע לנסיבות ביצוע העבירה, מזהה מצבים מסוכנים עבורו, וכן נוטל טיפול תרופתי בהתאם להמלצות שקיבל. מאז מעצרו של הנאשם, הוא נקי מסמים, בעל מערכות תמיכה רחבות ויציבות, תוך שהוא מגלה מודעות מעמיקה כלפי חשיבות השיקום בחייו. כל אלה מהווים לדעת שירות המבחן גורמי סיכוי לשיקום. בהתחשב בכך, המליץ שירות המבחן להמשיך את תהליך השיקום שהנאשם משולב בו, ולהימנע מעונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריוח שלדעת גורמי הטיפול עלול לגרום להתדרדרות במצבו. בהתאם לכך, המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם עונש של עבודות שירות, מאסר מותנה שיהווה ענישה הרתעתית, וכן צו מבחן פיקוחי למשך שנה.

ראיות לעונש

6. המאשימה לא הגישה ראיות לעונש מטעמה (מאחר שהנאשם נעדר עבר פלילי, לא הוגש גיליון הרשעות קודמות).

7. הנאשם הגיש כראיות לעונש מטעמו את המסמכים הבאים: ראשית, חוות-דעת פסיכיאטרית של ד"ר משה צודיקר מיום 24.10.2018. שנית, חוות-דעת ראשונה של הקרימינולוג פרופ' ארנון אדלשטיין מיום 5.4.2017; חוות-דעת עדכנית של פרופ' אדלשטיין מיום 18.11.2018; וכן דיווחים בכתב שמסר פרופ' אדלשטיין לפרקליטות לאורך תקופת שהייתו של הנאשם בתנאים מגבילים (מדובר בשלושה דיווחים בכתב מימים 27.4.2017, 15.11.2017, 16.12.2017). שלישית, העתקי מרשמים של תרופות מטפלות חרדה שנרשמו לנאשם על-ידי רופא משפחה, וכן קבלות על רכישתן.

8. טרם הטיעונים לעונש, נשמעו מטעם ההגנה דבריהם של הפסיכיאטר המאבחן ד"ר צודיקר, וכן הקרימינולוג המטפל פרופ' אדלשטיין. בדבריהם לפני, הדגישו השניים את הדברים שנכתבו בחוות-דעתם הכתובות. יוער כי עיקרי הדברים מצאו ביטוי גם בתסקיר לעונש, שכן קצינת המבחן שוחחה בעצמה עם ד"ר צודיקר ועם פרופ' אדלשטיין, והביאה מדבריהם במסגרת התסקיר כמפורט בפס' 5 לדבריי לעיל.

9. **הפסיכיאטר מטעם ההגנה, ד"ר צודיקר**, הבהיר בדבריו כי הנאשם הגיע אליו לאבחון פסיכיאטרי. הוא לא טיפל בנאשם במישור הפסיכיאטרי-קליני. למעשה, הנאשם טרם החל טיפול במישור זה, שכן הטיפול בנאשם עד היום התמקד במישור השיקומי בהנחייתו של הקרימינולוג פרופ' אדלשטיין. האבחנה של ד"ר צודיקר היא כי הנאשם סובל מהפרעה פוסט-טראומטית בעקבות שירותו הצבאי בחטיבת גבעתי, במסגרתו שירת שירות קרבי-מבצעי בעזה, ביו"ש ובהר דוב; וכן בעקבות לחימתו של הנאשם ב"עמוד ענן" וב"צוק איתן" במסגרת שירות מילואים. לפי חוות-דעתו של ד"ר צודיקר, הנאשם חווה רצף של אירועים טראומטיים עם סכנה ממשית לחייו, כאשר האירועים הטראומטיים שחווה מלווים אותו עד היום, ומשפיעים על יכולת התפקוד שלו. לפי חוות-הדעת, ההפרעה הפוסט-טראומטית של הנאשם היא בדרגת חומרה הנעה בין בינונית לחמורה. ד"ר צודיקר ציין כי על רקע זה, המליץ לנאשם להגיש בקשה מתאימה למשרד הביטחון. עוד ציין בחוות-הדעת: "נראה כי רצף האירועים שהביאו להסתבכות עם החוק אינה אורח חיים, ואני מעריך כי קיימת מצוקה שלא טופלה, ולאור מצבו הנפשי תום (הנאשם) זקוק להמשך טיפול פסיכיאטרי בתרופות ובפסיכותרפיה". בדבריו לפני ציין ד"ר צודיקר כי: "כליאה פה תכלא את תהליך העבודה הן השיקומי והן הפסיכיאטרי בניסיון לעזור לתום (הנאשם)" (פרוטוקול דין מיום 13.1.2019, עמ' 35, ש' 26). עוד ציין לפני ד"ר צודיקר כי חוות-דעתו אינו נוגעת לכשירות מהותית או דיונית, שכן: "אין פה שאלה כזאת" (שם, עמ' 33, ש' 23-24).

10. **הקרימינולוג מטעם ההגנה, פרופ' אדלשטיין**, הוא מי שליווה את הנאשם בתהליך שיקומי אותו יזמו הנאשם ובני משפחתו במהלך השנתיים האחרונות. פרופ' אדלשטיין הדגיש כי הוא אינו פסיכיאטר, וכי התבסס על האבחון של ד"ר צודיקר לגבי הפוסט-טראומה ממנה לפי הנטען סובל הנאשם (שם, עמ' 64). לשיטת פרופ' אדלשטיין, הנאשם ביצע את מעשה העבירה בגינה הורשע, על רקע ההפרעה הפוסט-טראומטית שיתכן שגרמה לו לניתוק, להתנהגות מסוג של "הליכה על הקצה", ולרצון להיתפס כדי להקל על רגשות אשם הנובעים מהישארותו בחיים בעוד אחרים נהרגו; וכן על רקע מורכבות ביחסים המשפחתיים ומצוקה רגשית בעקבות כך, שהובילו לזעקה לא מודעת לעזרה. בעקבות התיק הנוכחי, בני משפחתו של הנאשם (הוריו ודודו) התלכדו סביבו, והוא זוכה לתמיכה ולעזרה שלא זכה להן קודם.

פרופ' אדלשטיין תיאר בהרחבה את השיקום שעבר הנאשם בהנחייתו, במישור הטיפול הקרימינולוגי. לדבריו של פרופ' אדלשטיין, הנאשם מעולם לא היה מכור לסמים. הוא עשה שימוש אפיזודי בלבד בסמים ובאלכוהול, בלא שהתקיים קשר בין אותו שימוש לבין ביצוע העבירה בה הורשע. שיקומו של הנאשם לא נגע, אפוא, לגמילה מסמים, אלא בא לידי ביטוי במישורים הבאים: הנאשם הקפיד להגיע לפגישות השבועיות עם פרופ' אדלשטיין, התמיד בהן, ובמהלך הזמן הצליח לשתף מעולמו הפנימי בצורה גלויה וכנה; בניגוד לנקודת ההתחלה בה הנאשם התקשה ליטול אחריות מלאה על מעשיו וכן לא גילה הבנה לחומרת המעשה, הרי בעקבות התהליך הטיפולי הנאשם לוקח כיום אחריות מלאה על המעשה בגינו הורשע, מחזיק בתובנה מעמיקה לגבי הפסול שבכך, ומכה על חטא בגין מעשיו; הנאשם ניתק את קשריו עם סביבת החברים הקודמת; בשנתיים האחרונות הנאשם השקיע את מרצו בלימודים במסגרת קורסים מקצועיים, והשתלב בעבודה בין היתר כדי לתמוך כלכלית במשפחתו; הנאשם מצא זוגיות בוגרת ויציבה עם בת-

גילו; כל בדיקות הסמים לאורך השנתיים האחרונות היו נקיות; כמו כן, הנאשם לא הפר ולו פעם אחת את תנאי השחרור המגבילים ממעצר. לדעת פרופ' אדלשטיין, הנאשם חסר דפוסים עברייניים ואין בו סיכון לחברה. לגישתו, כניסת הנאשם לכלא עלולה לדרדר את מצבו הנפשי והפיזי, וכן לחבל בתהליך השיקומי המצוי בעיצומו, אשר הותאם למידותיו ולצרכיו של הנאשם. לשאלת בית-המשפט מה מיוחד את הנאשם שלפני מנאשמים אחרים שהורשעו בעבירה של "יבוא סמים, השיב פרופ' אדלשטיין: "מה שמבדיל את תום מאחרים שהוא נטל אחריות מלאה...במשך שנתיים לא הפסיד פגישה אחת, קיץ, חורף, חולה, בריא...הוא השקיע שנתיים בתהליך שיקומי כדי לתקן את דרכיו להבדיל מצעירים אחרים...הוא עשה את תהליך השיקום או עשה את מרביתו בעוד שאחרים עוד לא עשו כלום. זה הבדל גדול בעיני" (שם, עמ' 70-71).

11. **דודו של הנאשם**, דיבר אף הוא לפי בקשתו. הדוד עמד על עברו הצבאי כמח"ט בצבא, וכן על נסיבות משפחתיות-אישיות הקשורות אליו. הוא סיפר על התגייסותו על-מנת לסייע בשיקומו של הנאשם, ואת החשיבות הרבה שהוא רואה בכך עבור הנאשם ועבור המשפחה בכללותה.

12. **אביו של הנאשם** נשא גם הוא דברים בבכי ובהתרגשות. הוא עמד על כך שהנאשם חונך לאהבת המולדת, ולא בכדי שירת כלוחם בגבעתי. האב עמד על הטלטלות שידעה המשפחה מאז שהנאשם היה בגיל צעיר, והשפעתן על בנו. האב הדגיש כי כיום המשפחה עושה את המירב כדי לתמוך בבן ולסייע בשיקומו.

טיעוני הצדדים לעונש

13. **ב"כ המאשימה** טענה כי לשיטת המדינה, חלקם של שני הנאשמים בביצוע העבירה של "יבוא סם דומה, ואין מקום להבחין ביניהם. לפי הנטען, מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם נע מ- 5 עד 8 שנות מאסר בפועל, לצד מאסר על-תנאי וקנס משמעותי. לגישת המאשימה, חומרת העבירה ונסיבות המקרה אינן מצדיקות חריגה מהמתחם מטעמי שיקום. לצד זאת, נטען כי נוכח הנסיבות האישיות והתהליך השיקומי, ראוי למקם את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם.

14. **ב"כ הנאשם** טען כי מתחם העונש ההולם נע מ- 18 עד 30 חודשי מאסר בפועל. הסנגור טען כי נוכח התהליך השיקומי המוצלח שעבר מרשו, ונוכח מכלול הנסיבות לקולא אותן פירט בהרחבה בטיעונו, יש מקום לחרוג מהמתחם לקולא ולאמץ את המלצת שירות המבחן לעונש, באופן שיוטל על מרשו עונש מאסר בפועל שירוצה בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי וצו מבחן טיפולי.

אציין כי כל אחד מבאי-כוח הצדדים הפנה לאסמכתאות מן הפסיקה בתמיכה לטיעונו במישור העונשי.

15. **הנאשם** בדבריו לפני נטל אחריות מלאה על מעשיו, והביע בגינם צער וחרטה שהתרשמתי כי הם כנים. עוד ציין כי: "...היום אחרי שנתיים אני הגעתי לתובנות גם עם ארנון (פרופ' אדלשטיין) וגם עם עצמי שזה היה דבר לא נכון לעשות והיום אני מבהיר את זה מה שאז לא הבנתי, הייתי בתקופה מאד רעה נפשית, מבולבלת, אני לא מאחל לאף אחד לעבור את מה שעברתי בנפש, ואני רק מבקש ממך שתתחשבי בזה ותקלי עליי בעונש וכל עונש שייגזר עליי אני

אקבל" (שם, עמ' 85).

קביעת מתחם העונש ההולם

16. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם הענישה ההולמת בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובמדיניות הענישה הנהוגה.

17. **הערך החברתי שנפגע** כתוצאה מביצוע העבירה של ייבוא סם מסוכן, היא ההגנה על הציבור מפני הנזקים הנלווים לשימוש בסמים מסוכנים, הכוללים הן נזקים ישירים למכורים לסמים שפעמים רבות נופלים כנטל על החברה, והן נזקים עקיפים שנגרמים עקב ביצוע עבירות על-ידי המכורים לסמים לצורך מימון רכישתם. בית-המשפט העליון עמד על החומרה שיש לנקוט כלפי מי שמעורב בשרשרת הפצת הסם, בקובעו כדלקמן:

"...על בתי המשפט לנקוט במדיניות ענישה משמעותית כלפי כל המעורבים בשרשרת הפצת הסמים, שכן רק בדרך זו ניתן יהיה לפעול למיגור התופעה. על אף העובדה כי המערערים שימשו כבלדרים, ולא עמדו בראש שרשרת הפצת הסם - הרי שהשיטה העומדת במרכז התופעה נשענת, במידה רבה, על נכונותם של המערערים ושכמותם לבצע את העבירות האמורות, ומעורבותם - בדרך שבה התנהלו הדברים - תרמה להימשכות התופעה..."

(ע"פ 7044/11 עבד נ' מדינת ישראל (17.6.2012), פס' 8-9).

במקרה דנן, **מידת הפגיעה בערך המוגן** היא משמעותית, בשים לב לכך שעסקין בייבוא של שני סוגי סמים שונים שנהוג לסווגם כסמים קשים (קוקאין ו-MDMA), בכמות כוללת של כ- 2.7 ק"ג ממנה ניתן להפיק מנות סם רבות. אציין כי בית-המשפט העליון סקר בפסיקותיו בעבר את ההשפעות ההרסניות שיש לקוקאין על גופו ועל נפשו של המשתמש, וציין כי מבין סוגי הסמים השונים, לסם הקוקאין בו עסקין נודעת השפעה הרסנית במיוחד (ראו: ע"פ 6029/03 מדינת ישראל נ' שמאי, פ"ד נח(2) 734, 738 (2004) מפי כב' השופט מ' חשין).

18. **בחינת נסיבות ביצוע העבירה** מעלה כי הנאשם שלפניי, ביחד עם נאשם 1, קשר קשר להבאת הסם המסוכן מוינה לישראל דרך שדה-התעופה. הנאשם טס ביחד עם הנאשם 1 לוינה לצורך כך, והשניים קיבלו מאדם אחר בוינה את המזוודה אשר בדופן שלה הוסתרו הסמים. הנאשם נעצר ברשות שדות התעופה בעת שנכנס לארץ עם הנאשם 1, כשהאחרון נושא עמו את המזוודה לישראל.

בכל הנוגע לחלק היחסי של הנאשם בביצוע העבירה (סעיף 40ט(א)(2) לחוק העונשין) - מעובדות כתב-האישום המתוקן עולה כי הנאשם 1 אמור היה לקבל תמורה כספית גבוהה יותר ביחס לנאשם שלפניי. הנאשם 1 היה גם זה שרכש באמצעות כרטיס האשראי שלו את כרטיסי הטיסה עבור שני הנאשמים, והוא אשר סחב את המזוודה בה הוטמנו הסמים. לצד זאת, מעובדות כתב-האישום המתוקן עולה כי הנאשם שלפניי הוא אשר יזם את סיכום חלוקת התמורה הכספית עם הנאשם 1. כמו כן, הנאשם שלפניי נטל חלק בתכנון העבירה, ופעל לצדו של הנאשם 1 לאורך כל

הדרך. באיזון הכולל, אני סבורה כי אין לומר שחלקו של הנאשם שלפניי היה פחות, שכן הוא בגדר מבצע בצוואת שפעל במשותף להגשמת העבירה. יוער כי הן המאשימה והן ההגנה לא טענו כי חלקו של הנאשם שלפניי שונה מהותית מחלקו של נאשם 1.

לעניין התכנון שקדם לביצוע עבירת ייבוא הסם (סעיף 40ט(א)(1) לחוק העונשין) - מדובר בעבירה מתוכננת, שאינה פרי גחמה רגעית. הנאשם, ביחד עם הנאשם 1, תכנן את העבירה מבעוד מועד, והשניים תיאמו את הביצוע עם אדם אחר שזהותו אינה ידועה למאשימה. הם רכשו כרטיסי טיסה מתאימים, וכן שוחחו מראש על חלוקת התמורה הכספית ביניהם.

הנזק שהיה צפוי מביצוע העבירה (סעיף 40ט(א)(3) לחוק העונשין) הוא משמעותי, בשים לב לכך שמדובר בייבוא של שני סוגים של סמים קשים, בכמות כוללת נכבדה. יצוין כי הנאשמים הכניסו את המזוודה לישראל בידעם שהיא מכילה סמים קשים, בלא לברר את סוג הסמים וכמותם באופן שיכול להצביע על אדישות מצדם לסוגיה זו. הסיכון הטמון בהתנהלות הנדונה הוא ברור, שכן באופן פוטנציאלי עלולה הייתה המזוודה להכיל כמות סם גדולה אף יותר מכפי שהוטמנה בפועל.

לקולא, אציין כי אין חולק שהנאשם אינו המקור לסם. הוא אינו מי שעמד בראש שרשרת הפצת הסם, אלא קיבל את הסמים מאדם אחר, ושימש כבלדר לצורך הכנסתם מאירופה לישראל. הסמים הועברו לנאשם ולחברו במזוודה כפולת דופן שהם התבקשו להכניסה לארץ. מדובר באמצעי שנועד להסתיר את הסם ולהקשות על גילוי, אולם יש לציין כי אין מדובר בבליעת הסמים או בהחדרתם לגוף בדרך אחרת. זאת ועוד; במסגרת עובדות כתב-האישום המתוקן בהן הודה הנאשם, אין טענה כי הוא קיבל לידי בפועל חלק כלשהו מן התמורה הכספית שתוכננה מלכתחילה. כמו כן, אין חולק ששני הנאשמים לא ידעו מהי כמות הסם שהוחבאה במזוודה וכן לא ידעו את סוגם המדויק של הסמים, הגם שידעו כי במזוודה הוטמנו סמים המוגדרים כ"קשים" (לענין זה התייחסתי לעיל). למרבה המזל, הנזק הפוטנציאלי לא התממש והסם לא הופץ ברבים, אך זאת בזכות פעילות ברוכה של רשויות האכיפה בארץ, ולא על רקע צעדים שנקט מי מהנאשמים (סעיף 40ט(א)(4) לחוק העונשין).

בכל הנוגע לסיבה שהובילה לביצוע העבירה (סעיף 40ט(א)(5) לחוק העונשין) - עובדות כתב-האישום המתוקן מתייחסות במפורש לתכנון מצד הנאשמים לחלוקת התמורה הכספית שהייתה צפויה להיות משולמת לידיהם בגין ייבוא הסם לישראל. מכתב-האישום המתוקן עולה, אפוא, כי הסיבה הישירה שהובילה את הנאשם לביצוע העבירה הייתה בצע-כסף. למען שלמות התמונה, אציין כי מתסקיר שירות המבחן וכן מהראיות והטיעונים לעונש, עלו סיבות והסברים נטענים נוספים לביצוע העבירה על-ידי הנאשם. כפי שפורט בהרחבה לעיל, נטען על-ידי ההגנה כי קיימת אפשרות לכך שהעבירה בוצעה על רקע תסמינים של פוסט-טראומה ממנה סובל הנאשם כתוצאה מלחימה מסכנת חיים בה הוא נטל חלק; וכן על רקע קריאה לא מודעת מצד הנאשם לעזרה, בשים לב למורכבות משפחתית ולמצוקה רגשית בה הוא היה נתון בעת הרלוונטית לכתב-האישום. אדון בטיעונים אלה ובמשמעותם בהמשך הדרך. בכל הנוגע לקביעת מתחם העונש ההולם, אומר כי בשום שלב לא עלתה לפניי טענה לפיה לנאשם לא הייתה יכולת להבין את אשר הוא עושה או את הפסול שבמעשהו, ואף לא הועלתה לפניי בשום שלב טענה של קירבה לסייג לאחריות פלילית (סעיפים 40ט(6) ו- (9) לחוק). כפי שצוין לעיל, ד"ר צודיקר אישר בדבריו לפניי כי חוות-דעתי אינו נוגעת לכשירות מהותית או דיונית, שכן: "אין

פה שאלה כזאת" (פרוטוקול דיון מיום 13.1.2019, עמ' 33, ש' 23-24). גם פרופ' אדלשטיין היה זהיר בדבריו, והתייחס לסיבות אפשריות לביצוע העבירה תוך שהדגיש כי מדובר בהערכה (שם, עמ' 65, ש' 18). בכל מקרה, אזכיר כי לפי סעיף 40(א) לחוק העונשין, הכלל הוא כי בית-המשפט קובע את נסיבות ביצוע העבירה על-בסיס הראיות שהובאו בשלב בירור האשמה. בשלב הטיעונים לעונש הנאשם רשאי להביא ראיות מטעמו "ובלבד שאינן סותרות את הנטען על ידו בשלב בירור האשמה". כך, אלא אם כן התבקש במפורש אחרת, ובית-המשפט התיר זאת בהתאם לתנאים הקבועים בסעיף 40(ב)(2) לחוק העונשין - דבר שלא התבקש וממילא לא נדון במקרה שלפניי.

19. **בכל הנוגע לענישה הנוהגת** - העונש המרבי הקבוע לעבירת ייבוא סם מסוכן הוא מאסר 20 שנים. בית-המשפט העליון הדגיש בפסיקתו את הצורך בענישה משמעותית ומרתיעה בגין עבירות סמים באופן כללי, ואת המשקל הפחות שיש לייחס לנסיבותיו האישיות של מבצע העבירה בתחום הסמים. כבר נקבע כי: "...נגע הסמים הפוגע קשות בחברתנו מחייב מלחמת חורמה והעונשים שיגזרו על ידי בתי המשפט בשל עבירות סמים צריכים להשתלב במאבק הכולל להדברת הנגע. על כן, יש ליתן משקל ממשי לשיקול ההרתעת אל מול השיקולים האישיים, אשר משקלם יהיה נמוך יותר במקרים כגון אלה" (ע"פ 9482/09 ביטון נ' מדינת ישראל (24.7.2011), פס' 24).

בית-המשפט העליון הוסיף ופסק כי אין מקום להפחית בענישתם של בלדרים. נקבע כי יש להטיל על בלדרי סמים עונשי מאסר בפועל לתקופות משמעותיות כדי להרתיעם מלהתפתות להבאת הסמים ארצה, וכדי לשבור את שרשרת הפצתו של הסם הנשענת על הבלדרים (ראו והשוו למשל: ע"פ 3931/13 באום נ' מדינת ישראל (10.6.2014), פס' 14).

20. ב"כ המאשימה הפנתה בטיעוניה לפסקי-דין בהם נקבעו עונשים חמורים של מעל 50 חודשי מאסר בפועל בגין הרשעה בעבירה של ייבוא סם. עם זאת, באותם מקרים היה מדובר באזרחים זרים שהוצג בעניינם הסדר-טיעון סגור לעונש, ו/או העבירה של ייבוא סם מסוכן התבצעה באמצעות בליעת הסם, כך שהנאשמים באותן פרשות שימשו כלי קיבול חי לייבוא הסמים ארצה, ו/או היה מדובר בייבוא קוקאין במשקל של מעל 3 ק"ג. נתונים אלה אינם מתקיימים בנסיבות המקרה שלפניי.

21. ב"כ הנאשם טען מצדו כי מתחם העונש ההולם במקרה דנן מתחיל מ-18 חודשי מאסר בפועל, וזאת בהתבסס על המתחם שנקבע על-ידי כב' השופט קובו בת"פ 6788-06-16 מדינת ישראל נ' בנעטיה (14.6.2018), פס' 20. באותו מקרה, הנאשמת הורשעה בייבוא של 2.5 ק"ג קוקאין, ונקבע כי מתחם העונש ההולם מתחיל מ-18 חודשי מאסר בפועל. עם זאת, מנימוקי גזר-הדין עולה כי באותה פרשה היה מדובר בייבוא באמצעות איסוף חבילת סמים מסניף דואר בישראל. נקבע במפורש כי חלקה של הנאשמת בביצוע עבירת ייבוא הסם לא היה מרכזי. צוין כי הנאשמת לא הייתה הגורם הדומיננטי בביצוע העבירה, היא לא הייתה אמורה להרוויח כסף ממנה, וחלקה היה הנמוך במדרג המעורבים בפרשה. עוד נקבע כי הנאשמת ביצעה את העבירה בהיותה כבת 20, כשהיא מצויה בקשר רומנטי-תלתי עם גבר שהיה מבוגר ממנה באופן משמעותי, כאשר הנאשמת הייתה נתונה להשפעתו ולניצולו של אותו גבר, וביצעה את העבירה למענו. בניגוד לאותה פרשה, במקרה דנן לנאשם היה חלק ממשי בתכנון ובביצוע העבירה של ייבוא הסם לישראל, והוא אף היה אמור להרוויח כסף ממנה. לפיכך, אני סבורה כי אין לגזור את מתחם העונש ההולם משם לכאן.

22. בחינת פסיקתם של בתי המשפט מעלה כי בגין עבירה של ייבוא סם מסוכן לישראל, מוטלים עונשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריש לתקופות משמעותיות. כך למשל, בגין ייבוא מבלגיה לישראל של כ- 3 ק"ג MDMA מוחבאים במזוודה, קבע בית-המשפט המחוזי מרכז (כב' השופטת ברנט) מתחם ענישה הולמת שנע מ- 30 עד 60 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם, בעל עבר פלילי שאינו משמעותי ונסיבות חיים קשות, נגזרו 36 חודשי מאסר בפועל (ראו: ת"פ (מרכז) 55287-02-17 מדינת ישראל נ' אזולאי (16.1.2018)).

בגין החזקת סם שלא לצריכה עצמית וייבוא מברזיל לישראל של 1.9 ק"ג קוקאין שהוחבא בתוך שני פסלים, קבע בית-המשפט המחוזי מרכז (כב' השופטת ברנט) מתחם ענישה הולמת שנע מ- 45 עד 85 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם נעדר עבר פלילי, נגזרו 45 חודשי מאסר בפועל (ראו: ת"פ (מרכז) 9160-02-15 מדינת ישראל נ' מזרחי (4.2.2016)).

בגין ייבוא מאירופה לישראל של קוקאין במשקל של כ- 104 גרם ו- 1337 ריבועי LSD (חלק מהסמים הוחבאו בתחתונים וחלק מהסמים הוחדרו לגופו של הנאשם), קבע בית-המשפט המחוזי מרכז (כב' השופט קובו) מתחם ענישה הולמת שנע מ- 30 עד 60 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם חסר עבר פלילי התומך באמו הנכה, הושת עונש של 36 חודשי מאסר בפועל (ראו: ת"פ 22080-10-16 מדינת ישראל נ' לבדב (6.7.2017)). ערעור על גזר-הדין האמור נדחה על-ידי בית-המשפט העליון בע"פ 6548/17 לבדב נ' מדינת ישראל (30.1.2018).

בגין ייבוא מהולנד לישראל של MDMA נוזלי בכמות שוות-ערך ל- 2.1 ק"ג, קבע בית-המשפט המחוזי מרכז (כב' השופט קובו) מתחם ענישה הולמת שנע מ- 36 עד 60 חודשי מאסר בפועל. זאת לגבי נאשם מס' 1 באותה פרשה, שנקבע כי הוא בעל החלק הדומיננטי בביצוע העבירה. על אותו נאשם נגזרו 42 חודשי מאסר בפועל (ראו: ת"פ (מרכז) 28005-09-17 מדינת ישראל נ' גושביץ (26.4.2018), ומכלול ההפניות שם). יוער כי לגבי נאשם מס' 2 באותה פרשה, נקבע מתחם עונש הולם מקל יותר, שהתחיל מ- 24 חודשי מאסר בפועל. דא עקא, מנימוקי גזר-הדין עולה כי בנסיבות אותו מקרה, הצדדים הסכימו כי התקיים שוני בין שני הנאשמים מבחינת מידת הדומיננטיות שלהם בביצוע העבירה, וכי נאשם מס' 2 באותו מקרה היה פחות דומיננטי ביחס לנאשם מס' 1. אין הסכמה מסוג זה במקרה שלפניי.

23. בשים לב לעקרון ההלימה כעקרון מנחה בענישה, לעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים, לנסיבות ביצוע העבירה ולענישה הנוהגת כמפורט לעיל - אני סבורה כי **מתחם הענישה ההולמת נע מ- 30 ל- 60 חודשי מאסר בפועל.**

סוגית חריגה ממתחם הענישה ההולמת וקביעת העונש המתאים

24. הטענה העיקרית של ההגנה במקרה שלפניי היא כי בעניינו של הנאשם מוצדק לחרוג מהמתחם משיקולי שיקום, ולהטיל עליו עונש מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות לפי המלצת שירות המבחן. המאשימה התנגדה לכך, וטענה כי מן הראוי שהשיקולים לקולא יובילו להעמדת עונשו של הנאשם בתחתית המתחם, ללא חריגה מעבר לכך.

25. הדילמה המונחת לפתחי כמותב הגוזר את עונשו של הנאשם, היא ברורה:

עמוד 9

מחד גיסא, במקרים רבים העבירה של יבוא סם מסוכן מתבצעת על-ידי נאשמים שנבחרו לשמש כבלדרים מחמת היותם חסרי עבר פלילי, או בעלי עבר פלילי שאינו ניכר. העדרו של עבר פלילי, כשלעצמו, ואף הודאה ונטילת אחריות אין די בהם כדי להצדיק חריגה ממתחם העונש ההולם. זאת ועוד; שיקולי שיקום, אף כאשר הם מתקיימים, לא בהכרח יהוו את חזות הכל שכן בעבירות של יבוא סם מסוכן לישראל, חובה ליתן משקל לצורך בהעברת מסר עונשי חד וברור שיהיה בו כדי להרתיע לא רק את היחיד אלא גם את הרבים מפני הישנות עבירות מסוג זה - עבירות אשר חומרתן משמעותית, מלאכת חשיפתן מורכבת, ופגיעתן בציבור רבה. בחינת הפסיקה מעלה כי בתי-המשפט דחו לא פעם בקשות לחריגה ממתחמי ענישה הולמת לגבי מי שהורשעו בעבירות של יבוא סם מסוכן לישראל. זאת, גם כאשר היה מדובר בנאשמים נעדרי עבר פלילי, שהודו במעשים והביעו חרטה עליהם, ותסקיר שירות המבחן בעניינם היה חיובי והמליץ על עונש שיקומי בדמות עבודות שירות (ראו למשל: ת"פ (ת"א) 31971-05-13 מדינת ישראל נ' שויחט (8.1.2014) מפי כב' השופט מוזריק).

מאידך גיסא, חובה על בית-המשפט לבחון כל מקרה לגופו. למעשה, זו היא מצוותו המפורשת של המחוקק, שקבע כי אפילו כאשר עסקין במעשה עבירה ובמידת אשם בעלי חומרה יתרה (דרישה שהנה מצטברת), קיימת לבית-המשפט סמכות שבשיקול-דעת לחרוג ממתחם העונש ההולם. זאת, אם הנאשם השתקם או יש סיכוי של ממש שישתקם, ואם מתקיימות נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן המצדיקות חריגה כאמור (ראו: סעיף 40ד(ב) לחוק העונשין).

במקרה דנן, אינני נזקקת להכריע בשאלה האם חל על המקרה סעיף 40ד(א) או סעיף 40ד(ב) לחוק העונשין. גם אם אלך לפי ההסדר המחמיר יותר הקבוע בסעיף 40ד(ב) לחוק, אני סבורה כי התקיימו נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן המצדיקות חריגה מהמתחם. לצד זאת, אני סבורה כי החריגה מן המתחם צריכה לקבל ביטוי במשך תקופת המאסר בפועל שתיגזר על הנאשם מאחורי סורג וברית, וכי לא ניתן להסתפק בעונש של עבודות שירות. להלן אבהיר את עמדתי האמורה, ואפתח בטעמים המצדיקים חריגה מן המתחם בעניינו של הנאשם.

26. ראשית, מבחינת הנתונים האישיים - הנאשם הנו בחור צעיר כבן 27, חסר עבר פלילי קודם, כך שהרשעתו בפלילים היא בגדר מעידה חד-פעמית בחייו. הנאשם ניהל אורח חיים יציב ומתפקד לאורך חייו, במסגרת בית הספר ובשירות הצבאי. מדובר במי ששירת שירות צבאי מלא בחטיבת גבעתי בתפקיד קרבי. כמו כן, הנאשם לחם במבצע "עמוד ענן" וכן במבצע "צוק איתן" במסגרת שירות מילואים. עסקין, אפוא, במי שלחם למען המדינה, נחשף לסיכון חיים, וכפי הנראה חווה כתוצאה מכך חוויות לא פשוטות המלוות אותו עד היום. אף שאינני רואה בטענה לפוסט-טראומה משום הצדקה כלשהי למעשה העבירה החמור בו נכשל הנאשם, אני סבורה כי במסגרת מלאכת גזירת הדין, לא ניתן להתעלם מכך שהנאשם כבחור צעיר תרם למדינה ונלחם עבורה.

שנית, הנאשם שהה במעצר מאחורי סורג וברית קרוב לחודשיים. לאחר מכן, הנאשם שהה כשלושה חודשים וחצי בפיקוח אלקטרוני, ולאחר מכן שהה בתנאי שחרור מגבילים - הכל, ללא הפרה כלשהי של התנאים שהוטלו עליו.

שלישית, הן מתסקיר שירות המבחן, הן מחוות-הדעת שהוגשו לעיוני, והן מדבריהם של ד"ר צודיקר ופרופ' אדלשטיין, עלה כי לא מדובר בבחור עם דפוסים עברייניים או עם אישיות אנטי-סוציאלית. לפי הערכת גורמי המקצוע, מעשה העבירה בוצע על-רקע מצוקה רגשית ונפשית בה היה שרוי הנאשם. כתוצאה מהטיפול המוצלח בו משולב

הנאשם, עמדת גורמי המקצוע (לרבות שירות המבחן) היא כי הסיכון להישנות עבירות מצד הנאשם נמוך ביותר.

רביעית, ולא פחות חשוב - בסמוך לאחר חשיפת העבירה בה הורשע הנאשם, השתלב הנאשם מיזמתו (בתמיכה ובליוי של משפחתו הקרובה) בתהליך טיפול פרטני. תהליך זה נמשך כשנתיים. מתסקיר שירות המבחן, מחוות-הדעת הכתובות, ומדבריו של פרופ' אדלשטיין הקרימינולוג המטפל בנאשם, עלה כי הנאשם השקיע את כל-כולו בתהליך הטיפול והוא חווה במסגרתו שינוי משמעותי. ההירתמות והמוטיבציה של הנאשם להצליח בתהליך השיקומי הייתה גבוהה. הוא שמר על ניקיון מוחלט מסמים, התמיד באופן עקבי בטיפול, ובהדרגה החל להיפתח ולגלות מעולמו הפנימי, תוך עיבוד המניעים שהובילו אותו לביצוע העבירה, הפנמת הפסול שבה, הבעת חרטה כנה ואמיתית בגינה, ורכישת כלים להתמודדות אדפטיבית עם קשייו. בין היתר, הנאשם החל ליטול תרופות כדי להתמודד עם תסמיני החרדה שהנם חלק מהפוסט-טראומה הנטענת. כפי שפורט בפס' 10 לדבריי לעיל, קיימות אינדיקציות משמעותיות לכך שהתרחש בנאשם שינוי עמוק בהתנהגות ובדרך החשיבה. אף שהנאשם טרם סיים את התהליך השיקומי-הטיפול, ניתן לומר לדעתי כי מדובר במי שלכל הפחות יש סיכוי ממשי לשיקומו (ראו: ע"פ 6637/17 קרנדל נ' מדינת ישראל (18.4.2018), פס' 24-25).

27. המשקל המצטבר של מכלול הנתונים שפורטו לעיל, מוביל למסקנה כי יש מקום לחרוג ממתחם הענישה ההולמת בעניינו של הנאשם. לצד זאת, ובשונה מהמלצת התסקיר וגורמי המקצוע מטעם ההגנה, אני סבורה כי היקף החריגה מהמתחם אינו יכול להוביל לעונש של עבודות שירות. גם כאשר בית-המשפט חורג ממתחם הענישה ההולמת משיקולי שיקום, על החריגה להיות מידתית בשים לב לעקרונות ענישתיים נוספים מלבד העיקרון השיקומי, ובהם עקרונות של הלימה ושל הרתעת הרבים. כאמור, במקרה דנן עסקינן בעבירה של ייבוא דרך שדה-התעופה של שני סוגי סמים קשים במשקל כולל של כ- 2.7 ק"ג, כאשר מתחם הענישה ההולמת בגין כך מתחיל ב- 30 חודשי מאסר בפועל. חוששני כי עונש של עבודות שירות בגין מעשים אלה, יוביל לכרסום בלתי מידתי בעקרונות ההלימה וההרתעה כאשר מדובר בייבוא סמים קשים לישראל בכמות נכבדה. לפיכך, אני סבורה כי לא ניתן להימנע מהטלת עונש מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריח, וכי על החריגה לקולא ממתחם הענישה ההולמת להתבטא באורך תקופת המאסר בפועל שתוטל על הנאשם. בהקשר זה, אני בדעה כי עונש מאסר בפועל ממושך עלול לפגוע בתהליך שיקומו של הנאשם. עם זאת, אינני סבורה כי הטלת עונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, כשלעצמו, יכשיל את תהליכי השיקום אותם הוא עובר. הנאשם מוקף כיום במשפחה תומכת ובאנשי טיפול ומקצוע, והוא רכש כלים להתמודדות עם קשייו (אף כי מלאכה זו טרם באה אל קצה). ברי כי השהות בכלא מציבה אתגרים לא פשוטים בפני כלל השוהים בו. עם זאת, ניתן לצפות כי אותו שינוי עמוק שחל בנאשם, אשר מצדיק הקלה משמעותית בעונשו, יסייע לו בהתייבבותו בפני קשיים אלה.

28. מאחר שלפי עובדות כתב-האישום המתוקן, העבירה של ייבוא סם מסוכן בוצעה גם ממניע כלכלי, אני רואה להטיל על הנאשם קנס כספי. נוכח ההקלה באורך תקופת המאסר בפועל שתיגזר על הנאשם, לא ראיתי להקל בשיעור הקנס שיושט עליו.

סוף דבר

29. נוכח מכלול הטעמים שפורטו, אני גוזרת על הנאשם 2 כדלקמן:

(א) 15 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מאחורי סורג ובריח. הנאשם יתייצב לריצוי עונשו עד יום 28.4.2019 בשעה 10:00 במגרש הרוסים בירושלים.

(ב) מאסר על-תנאי של 12 חודשים למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר, לא לבצע עבירת סמים מסוג פשע.

(ג) מאסר על-תנאי של 30 ימים למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר, לא לבצע עבירת סמים מסוג עוון.

(ד) קנס כספי של 15,000 ₪, או 150 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד יום 3.11.2019.

רשויות שב"ס מתבקשות ליתן דעתן לטענת ההגנה לפיה לנאשם תסמינים פוסט-טראומטיים, וכי הוא נזקק לתרופות.

המזכירות תמציא העתק גזר-דין זה לשירות המבחן למבוגרים.

זכות ערעור לבית-המשפט העליון בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ל' אדר א' תשע"ט, 07 מרץ 2019, במעמד הצדדים.